



**ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 2011-2012
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ**

1ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΛΙΑΡΑΚΗΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΥ

Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

«ΝΕΚΤΑΡ ΘΑΝΑΤΟΥ»

...Ήταν μια όμορφη μέρα, φωτεινή. Ο ήλιος χτυπούσε απαλά την επιφάνεια της μικρής γαλάζιας λιμνούλας, καθώς περνούσε ανάμεσα απ'τα φύλλα του πυκνού δάσους. Μικρές άσπρες κουκίδες αιωρούνταν, κάνοντας άτακτες κινήσεις, σχίζοντας τον αέρα. Χιλιάδες, κουνούπια πετούσαν στην υγρή ατμόσφαιρα, διαγράφοντας καμπύλες τροχιές όλο χάρη. Μέσα σ'αυτά βρισκόταν και το μικρό μας κουνούπι το οποίο έκανε τα πρώτα του βήματα στην υγρή ατμόσφαιρα.

- «...Και να προσέχεις, τώρα που πετάς να μην μπλέκεις σε αερομαχίες που κάνουν τα μεγαλύτερα κουνούπια και τσακιστείς...»

- «Ναι μαμά!»

- «Και όχι κοντά στην επιφάνεια του νερού, και βραχούνη τα φτερά σου...»

- «Ναι μαμά!»

- «Και να μην πηγαίνεις σε μέρη που δεν ξέρεις, γιατί...»

- «Εντάξει μαμά! Να πάω τώρα;»

- «Ναι μικρό μου! Στο καλό, και να προσέχεις!»

Το κουνουπάκι άνοιξε τα φτερά του και άρχισε να πετά, να στροβιλίζεται. Ένωθε υπέροχα, ελεύθερο, δίχως δεσμά και έλεγχο. Ήταν τόσο άπειρο, και ανήξερο που νόμιζε ότι μπορούσε να πάει όπου θέλει. Έτσι λοιπόν πήρε γενναία πνοή και άρχισε να τρέχει γρήγορα, μακριά απ'το υπόλοιπο σμήνος. Ήθελε να νιώσει την ταχύτητα, να νιώσει ανεξάρτητο.

Κάποια στιγμή, ξαφνικά, ο ουρανός σκοτείνιασε, χλόμιασε. Ο άνεμος δεν είχε την συνηθισμένη χαρούμενη οσμή, το ίδιο χρώμα. Το κουνούπι σταμάτησε απότομα, για να αντικρίσει ένα πραγματικά απαίσιο θέαμα. Τον μεγάλο βάλτο. Είχε ακούσει πολλά γι'αυτόν, για το μυστήριο που τον περιέβαλλε, από πολλούς και κυρίως (μαντέψτε), ήταν η νούμερο ένα προειδοποίηση της μητέρας του: «Μην πλησιάζεις ποτέ εκεί παιδί μου, ποτέ! Είναι επικίνδυνα...». Γνώριζε ιστορίες ατόμων που δεν ξαναγύρισαν από εκεί. Δεν ήξερε γιατί αλλά κάτι μέσα του τον προσκαλούσε, τον παρότρυνε να πάει εκεί, στον σκοτεινό βάλτο, να εξερευνησει το άγνωστο, να γευτεί κάτι. Κάτι ζουμερό, επικίνδυνα νόστιμο... Κάτι στα γονιδιά του, σαν να υπήρχε από όταν γεννήθηκε, του ενέπνεε μια απόκοσμη έλξη. Τρόμαξε μ'αυτές τις σκέψεις, φοβήθηκε πολύ. Ο κίνδυνος ήταν κίνδυνος και δεν μπορούσε να τον αγνοήσει, ούτε αυτόν, ούτε την μητέρα του. Κάτι παραπάνω θα ξέρει, άλλωστε.



Έστρεψε το σώμα του απ'την αντίθετη κατεύθυνση, και άρχισε να κουνάει τα φτερά του. Έριξε μια τελευταία ματιά πίσω του, στα σκουροπράσινα νερά, στην πυκνή αιμοβόρα βλάστηση, και πέταξε μακριά, μακριά από αυτό, φανερά σκεπτικό και ανήσυχο.

~

Το επόμενο πρωί, το κουνουπάκι ξύπνησε όλο λαχτάρα. Λαχτάρα για εξερεύνηση. Το είχε πάρει απόφαση. Θα πλησίαζε το βάλτο. Ήθελε να δώσει απάντηση στα ερωτήματα και στις σκέψεις που τον βασάνιζαν. Τι είναι αυτό το μέρος; Τι ήθελε από εκείνο; Γιατί τόσος λόγος γι'αυτό;

Αφού χαϊρέτησε την μητέρα του, πήρε φόρα και βρέθηκε να πετά στον ουρανό, πάνω απ'την λίμνη. Η μητέρα του... Ήταν ο μόνος άνθρωπος που είχε στην ζωή. Δεν γνώριζε πολλά για τον πατέρα του, ή μάλλον δεν γνώριζε τίποτα. Η μητέρα του απέφευγε αριστοτεχνικά να μιλά για εκείνον, για το τι απέγινε. Μόνο δάκρυα ερχόντουσαν στα μάτια της. Αλλά δεν μπορούσε να διαβάσει τα δάκρυα. Εξάλλου ένα μικρό και ανίδεο κουνούπι ήταν, τι μπορούσε να ξέρει; Ήταν και αυτά τα σημάδια στο σώμα της... αυτές οι γρατζουνιές του παρελθόντος...

...Αυτά συλλογιζόταν καθώς ακολουθούσε τον δρόμο για τον βάλτο. Κάποια στιγμή, όμως ένιωσε τα φτερά του να εξασθενούν, να χάνουν την δύναμή τους. Προσεγιάθηκε, κάπως άτσαλα, σ'ένα πλατύ φύλλο ενός δέντρου, λίγα μόνο μέτρα μακριά απ'το βάλτο. Έπρεπε λίγο να ξεποστάσει. Δεν είχε συνηθίσει ακόμα τις μεγάλες αποστάσεις. Κοίταξε τον ουρανό. Δεν ήταν τόσο λαμπερός όπως την προηγούμενη μέρα, αλλά ελαφρώς συννεφιασμένος με μια απαλή γκριζωπή, μελαγχολική απόχρωση. Οι σκέψεις του διακόπηκαν, καθώς το φύλλο άρχισε να τραντάζεται έντονα.

«Ουσ! από δω παλιοκούνουπο», ακούστηκε μια φωνή, καθώς ένα θυμωμένο σκαθάρι ξεπρόβαλλε απ'το κλωνάρι του τεράστιου φύλλου.

- «Ορίστε;», αποκρίθηκε το κουνούπι.

- «Αυτό που άκουσες! Φύγε απο εκεί, λερώνεις την είσοδό μου!»

- «Με συγχωρείτε», σάστησε, «δεν γνώριζα ότι...»

- «Νια, νια, νια, νια... όλο δικαιολογίες είστε. Άλλο πράγμα δεν ξέρετε να κάνετε, απ'το να βουίζετε ολημερίς, και να γεμίζετε τον κόσμο αρρώστιες. Όλα ίδια είστε! Αμ τι; Δεν σας ξέρω εγώ καλά, τι γρουσουζικά πλάσματα είστε; Κολλάτε, που κολλάτε όλα τα ζώα, έρχεστε τώρα να καταστρέψετε και εμάς! Εδώ κοιτάξτε θράσος! Και για να'χουμε καλό ερώτημα, πού πηγαίνεις,



μικρέ, μόνος και απροστάτευτος.»

- «Πάω να εξερευνησω τον μεγάλο βάλτο.»

- «Εσύ; Χα! Ας γελάσω σκαρβαϊκά. Εσύ δεν μπορείς να προστατέψεις τον εαυτό σου από ένα μυρμήγκι, και πιστεύεις ότι θα επιβιώσεις στον βάλτο; Αλλά βέβαια, ο Θεός αντί να σας δώσει μυαλό, σας έδωσε μητή, βρωμοκούνουπα! Χάσου τώρα από μπροστά μου!»

Το κουνουπάκι άνοιξε τα φτερά του, και πέταξε προς τον βάλτο, θυμωμένο από τα λόγια του σκαθαριού. Τι προκατειλημένο έντομο! Δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία και συγκεντρώθηκε στον σκοπό του. Έτσι κι αλλιώς σε τέτοια θέματα η συζήτηση και ο διάλογος είναι χαμένη υπόθεση...

~

Δεν πέρασε πολύς χρόνος και το κουνουπάκι βρέθηκε να πετά μέσα στην υγρή αποπνικτική ατμόσφαιρα, πάνω απ'τα πρασινωπά βουρκόμερα και την υγρή λάσπη. Ποτέ του δεν είχε ξαναβρεθεί σε τέτοιο μέρος, τόσο απαίσιο, τόσο τρισάθλιο. Τα πάντα ήταν σε αποσύνθεση. Τίποτα το ζωντανό. Ούτε ίχνος ζωής, εκτός από την σκούρα βλάστηση. Και παντού διάχυτη μια απόλυτη ηρεμία, αφύσικη. Η σιωπή των νεκρών. Μήπως έχει δίκιο το σκαθάρι; Ήταν πολύ σκληρό τοπίο για εκείνο.

Μέσα σε όλη αυτή την σύγχυση κάτι, ως δια μαγείας του τράβηξε την προσοχή. Μέσα σ' αυτό το πανηγύρι της αηδίας, αισθανόταν κάτι όμορφο. Μια ευχάριστη οσμή, έβγαινε από ένα μικρό, πλατύ σαν φωλιά πουλιού λάκκο. Με όση επιδεξιότητα μπορούσε, προσγειώθηκε στο ξεραμένο χώμα. Έμεινε έκπληκτο από το θέαμα. Παντού μπροστά του υπήρχαν μεταξένια νήματα, με πολλά σταγονίδια το καθένα, πολύχρωμα, απ' την αντανάκλαση του λιγοστού φωτός. Αυτές οι μικρές σταγόνες εξέπεμπαν αυτή την υπέροχη μυρωδιά, που γέμιζε τα πνευμόνια του.

Εκείνη την στιγμή άκουσε το κάλεσμα. Ήταν το ίδιο όπως και την πρώτη φορά. Μόνο που τώρα η παρότρυνση ήταν πολύ συγκεκριμένη. Ένωθε την ανάγκη να δοκιμάσει, απ' αυτό το υγρό, ήταν τόσο δελεαστικό. Πλησίασε αργά σε μια απ' τις σταγόνες. Για μια στιγμή σταμάτησε και πάγωσε. Θυμήθηκε και πάλι τις προειδοποιήσεις της μητέρας του για τον κίνδυνο... «Μα έλα τώρα», είπε από μέσα του, «τι θα πειράξει μια σταγονίτσα, δεν φαίνεται δα και τόσο κακιά. Κανείς δεν θα το μάθει.» Ακούμπησε την προβοσκίδα του στη πολύχρωμη φυσαλίδα, και ρούφηξε μια γενναία ποσότητα παχύρρευστου υγρού.



Μετά από λίγο τίποτα δεν ήταν το ίδιο. Ο Βάλτος δεν είχε αυτήν την ασχημιά, αλλά φάνταζε όμορφος, λαμπερός υπέροχος, γεμάτος αρώματα και χρώματα. Το κουνούπι παραπατούσε, γελούσε, φώναζε, ένωθε θαυμάσια. Αισθανόταν πιο ανεξάρτητος και ελεύθερος από ποτέ. Νόμιζε ότι είχε την δύναμη να τα κάνει όλα, ότι είναι παντοδύναμος, κυρίαρχος του κόσμου. Μέσα από μια μικρή σπηλιά στην άκρη του λάκκου, τέσσερα κατακόκκινα μάτια, κοίταζαν το κουνούπι. Τα μαύρα άκρα σάλευαν στο σκοτάδι και περίμεναν. Περίμεναν υπομονετικά την επόμενη κίνηση, για να ξεδιπλωθούν, και να γραπώσουν. Μόνο την κατάλληλη στιγμή, στην κατάλληλη θέση, στον σωστό χρόνο. Παρακολουθούσαν αργά και σταθερά την εικόνα του αστείου κουνουπιού, που πετούσε τρεκλίζοντας και χαχανίζοντας δυνατά και άρρωστα, καθώς απομακρυνόταν απ'τον βάλτο. Θα το ξανάβλεπαν σίγουρα. Ήταν μοιραίο...

Οι μέρες περνούσαν και τα καλέσματα ήταν εντονότερα. Και ο ουρανός σκοτεινότερος. Φωνές που μιλούσαν στο μυαλό του. Για να δοκιμάσει κι άλλο, κι άλλο... Η απόπειρα έγινε συνήθεια και η συνήθεια εθισμός. Ναι είχε πλέον εθιστεί σ'αυτό. Είχε δώσει όλη του την ζωή σ'αυτές τις άψυχες σταγόνες. Δεν υπήρξε μέρα που να μην τις σκεφτόταν. Πεταγόταν διαρκώς στον βάλτο για να ξεκλέψει μερικές «ρουφηγιές», και ξανά πάλι. Ήταν πολύ μεθυστική η γεύση, τόσο υπέροχη η αίσθηση.

Θυσίασε τον εαυτό του για το πάθος του. Και φυσικά η μητέρα του δεν γνώριζε τίποτα. Όχι απ'τον ίδιο. Φρόντιζε να επιστρέφει όταν του περνούσε η «τρέλα», για να μην δώσει δικαιώματα. Ο Βάλτος έβλεπε τα καμώματά του. Δύο φορές κινδύνεψε να πνιγεί στα βαλτώδη νερά, από τις χορευτικές «φιγούρες» που έκανε όταν πετούσε ζαλισμένος. Και όταν επέστρεφε έλεγε ψέματα, ότι τάχα ήταν βόλτα με φίλους, θαύμαζε τοπία και άλλα συναφή. Μια μέρα όμως, καθώς προετοιμαζόταν να πετάξει πάλι, η μητέρα του τον σταμάτησε.

- «Που πας;»
- «Όπου θέλω, γιατί;»
- «Γιατί δεν έχεις να πας πουθενά!»

Το μικρό κουνούπι ξαφνιάστηκε.

- «Τι εννοείς;»
- «Κάποιοι μου είπαν πως σε είδαν να τριγυρνάς στο βάλτο, όχι μία, αλλά πολλές φορές.» ,είπε όσο πιο ανέκφραστα μπορούσε.
- «Καλά, μην μου πεις στί πιστεύεις όσα σου λένε...»



- «Δοκίμασες απ' τις σταγόνες ή όχι;», ρώτησε θυμωμένα και ανησυχητικά ταυτόχρονα. Δεν της έδωσε απάντηση. Δεν τολμούσε άλλωστε.
- «Μάλιστα... από σήμερα δεν θα βγεις απ' το σπίτι.»
- «Τι;; Μα πρέπει να πάω, πρέπει...»
- «Όχι, αυτό δεν θα συνεχιστεί, δεν θα το επιτρέψω. Καλύτερα να πεθάνεις εμένα, παρά να σε βλέπω να λιώνεις μέρα με τη μέρα, σαν το κερί!» Και έτσι έγινε. Το κουνούπι δεν βγήκε απ' το σπίτι, για μεγάλο χρονικό διάστημα. Μα όσο και να προσπαθούσε δεν μπορούσε να το ξεχάσει. Δεν μπορούσε να τις ξεχάσει. Η ουσία του έγινε εμμονή. Χτυπιόταν στα πατώματα, φώναζε, ούρλιαζε.

Αλλά η μάνα, τον αγαπούσε, έπρεπε να τον σώσει. Ένωθε απαίσια γι' αυτό που έκανε, που το παιδί της υπόφερε, αλλά ήταν αποφασισμένη, να τον κρατήσει μακριά. Για να μην καταλήξει όπως εκείνος... Έπρεπε να την βρει αν ήθελε να ζήσει. Έτσι το είχε επιλέξει. Έτσι θα γινόταν. Και έπειτα άρχισαν αυτοί οι πόνοι, αυτά τα κοπήματα. Κάθε κύταρό του την ζητούσε. Έπρεπε να την βρει. Πριν ν'αί να πολύ αργά. Αν δεν ήταν ήδη...

~

...Εκείνο το βράδυ δεν άντεχε άλλο. Είχε πέσει κάτω, σφαδάζοντας απ' τους πόνους. Τους πόνους της ηδονής. Το σώμα του είχε τσακιστεί στα δύο. Υπέφερε, βασανιζόταν. Τα μάτια του είχαν κοκκινίσει, η ανάσα του είχε στεγνώσει. Δεν γνώριζε πλέον τίποτα. Ούτε που βρισκόταν, ούτε τι έκανε, ούτε καν ποιος είναι. Η σκέψη του, το είναι του ήταν αυτές, οι καταραμένες σταγόνες. Είχε χάσει πλέον την μάχη με τους δαίμονές του. Είχε χάσει το μυαλό του. Δίχως να το σκεφτεί, άρχισε να σέρνεται, αργά, σιγανά, προς μια κατεύθυνση, από εκεί που ένιωθε την μυρωδιά.

Έφτασε στο χείλος του φύλλου, και με την τελευταία ρανίδα δύναμης που είχε, πέταξε. Για τον βάλτο. Δεν τον ένιαζε αν ζυπνούσε η μητέρα του, ούτε αν θα γυρνούσε. Δεν φοβόταν, αν και γνώριζε ότι τέτοια ώρα κυκλοφορούσαν νυχτερίδες και βατράχια. Ήθελε μόνο να την γευτεί. Να ξανανιώσει το ίδιο αίσθημα. Ελευθερία, δύναμη... Ο ουρανός εκείνη την μέρα ήταν εντελώς αφύσικος. Είχε φορέσει τα πιο μαύρα σύννεφα που είχε. Και ένα θολό φεγγάρι, έδινε μόνο τις λιγοστές λαμπερές ακτίνες. Πριν καν το καταλάβει, είχε φτάσει στον τόπο του πεπρωμένου. Με μερικούς άτσάλους δρασκέλισμούς, ανάμεσα στα σάπια φύλλα, και τα ξερά κλαδιά, ακούμπησε το έδαφος, της «φωλιάς». Τα πράγματα ήταν διαφορετικά απ' την προηγούμενη φορά. Δεν υπήρχε ομίχλη. Το κάτασπρο φως του φεγγαριού



έλουζε τα πάντα. Και τότε είδε τα μυριάδες νήματα και τις πολύχρωμες σταγόνες, να λάμπουν στην γύχτα. Τις πλησίασε. Τις κοίταξε για λίγο αμήχανα. Και τότε άρχισε να ρουφάει, μια μια όλες τους.

Τα κόκκινα μάτια τον έβλεπαν. Περίμεναν. Έπειτα άρχισαν ξανά οι ίδιες παραισθήσεις. Έτρεχε ζαλισμένο γελώντας μέσα στα νήματα, όλο και πιο βαθιά, πίνοντας συνεχώς, παραπατώντας. Κάποια στιγμή έπεσε κάτω. Ήταν τυλιγμένος στα νήματα. Κολλούσαν απίστευτα. Δεν ένιωθε πλέον τα φτερά του, μόνο κοίταζε με χαμένο βλέμμα τον ουρανό. Είχε παγιδευτεί. Είχε έρθει η στιγμή...

Τα κόκκινα μάτια σάλεψαν, καθώς πολλά μαύρα, μαλλιαρά πόδια, έβγαιναν από την μικρή σπηλιά. Το οκτάποδο τέρας, πλησίασε σέρνοντας την κοκκινωπή, χοντρή κοιλιά του, προς το μέρος του. Έπειτα τα πόδια το ακούμπησαν. Το τύλιξαν...

Τα μάτια ήταν ορθάνοιχτα, άψυχα, άκαρδα. Πεινούσαν. Το απαίσιο πλάσμα έβγαλε μια τσιριχτή κραυγή, που αντήχησε σ'όλο το βάλτο. Το κουνούπι έμενε να το κοιτάζει με μισάνοιχτα μάτια, και ένα παγωμένο ειρωνικό χαμόγελο. Για μια στιγμή ένωσε να μετανιώνει, ευχόταν να μην το ζούσε αυτό. Αλλά δεν έφταιγε εκείνο. Ένα δάκρυ έσταξε στο έδαφος. Δύο μεγάλες δαγκάνες άνοιξαν στάζοντας δηλητήριο. Ένα αστραπιαίο χτύπημα...

~

Οι πρωινές σταγόνες της βροχής, έπεφταν απαλά, σ'όλο το δάσος. Δεν ήταν άγριες. Χάιδευαν, σχεδόν παρηγορητικά τα φύλλα των δένδρων. Το κακό είχε πλέον ξεσπάσει. Μόνο το άψυχο σώμα του κουνουπιού είχε πλέον μείνει στην υγρή φωλιά, δίπλα σ'ένα άλλο σώμα. Σ'ένα τυλιγμένο, νεκρό, αρσενικό κουνούπι, που του'μοιαζε λίγο...

~